

ת"פ 46051/11/14 - מדינת ישראל נגד מראד עצפור

בית משפט השלום בנתניה

11 נובמבר 2015

ת"פ 46051-11-14 מדינת ישראל נ' עצפור(עציר)

לפני כבוד השופטת הדס רוזנברג שיינרט
המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל
מראד עצפור (עציר)

נוכחים:

ב"כ המאשימה עוה"ד מירב פליישר

הנאשם הובא על ידי שב"ס עוה"ד אלפסי ועוה"ד יגאל כהן

מתורגמן מר עאבד שרים

גזר דין

העובדות הנוגעות לעניין-

1. הנאשם הורשע, על יסוד הודאתו, במסגרת הסדר דיוני שלא כלל בחובו הסכמות לעניין העונש, בעבירות הבאות: שהייה בישראל בניגוד לחוק, עבירה לפי סעיף 12 (1) לחוק הכניסה לישראל, התש"ב 1952; שימוש במסמך מזויף בכוונה לקבל דבר, עבירה לפי סעיף 420 + 418 (אמצע) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**החוק**"); התחזות כאדם אחר, עבירה לפי סעיף 441 רישא לחוק; מעשה מגונה, עבירה לפי סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345 (א) (4) לחוק. במסגרת הכרעת דין משלימה, אשר נתנה לאחר שמיעת טיעונים משפטיים מטעם הצדדים, נמצא הנאשם אשם בביצוע עבירה של כניסה והתפרצות למקום מגורים, בהתאם לסעיף 406(א) לחוק.
2. בהתאם לעובדות האישום הראשון, במהלך התקופה שבין 20.6.2013 ל- 13.11.14 עבד הנאשם, שהינו תושב האזור, בבית הקפה "שטמפר" בנתניה, וזאת מבלי שיש בידו אישור כניסה או שהייה כחוק בישראל.

עובר לתאריך 20.6.2013 הנאשם קיבל מאחר, שזהותו אינה ידועה למאשימה, תעודת זהות השייכת לאחר ועל גביה הודבקה תמונתו של הנאשם. הנאשם התחזה לאותו אחר, על מנת להתקבל לעבודה, שלא כדין.

3. בהתאם לעובדות האישום השני, במועדים הנוגעים לכתב האישום, התגוררו הנאשם והמתלוננת בשכנות באותה קומה, בבניין מגורים בנתניה. המתלוננת התגוררה בגפה בדירה ובינה לבין הנאשם אין הכרות מוקדמת.

ביום 13.11.14, בשעה 03:00 לערך, שהתה המתלוננת בדירתה עם חברים. בשעה 06:00 לערך, עזב אחרון החברים את דירתה, לאחר שהמתלוננת נרדמה במיטתה. הדירה לא הייתה נעולה. בסמוך לכך הגיע הנאשם לדירה, הבחין כי הדלת הייתה מעט פתוחה, דחף את הדלת, נכנס לדירה ושכב במיטה בצמוד למתלוננת בעודה ישנה. הנאשם החל לגעת במתלוננת בגופה, נישק אותה בפנים, בצווארה, נגע ברגליה של המתלוננת, נישק אותה בבטנה, הכניס את ידו מתחת לגופיה ונגע בחזה מעל חזייתה.

המתלוננת התעוררה במהלך מעשיו של הנאשם בבהלה ובצעקות, ובעודה מחפשת את המפתח לדירה, דרשה מן הנאשם לעזוב את הדירה מיד, כשהיא מתנועעת בדירתה, בשל פחדה שמא יפגע בה. בתגובה, ביקש הנאשם מהמתלוננת שתהיה בשקט, סימן בידו על פיו ויצא מהדירה. בנסיבות אלו הנאשם ביצע מעשה מגונה במתלוננת, תוך ניצול מצב של חוסר הכרה או מצב אחר המונע ממנה התנגדות, וזאת לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים.

4. טרם הטיעונים לעונש, התקבלו לתיק בית המשפט הערכת מסוכנות, תסקיר נפגעת עבירה ושני תסקירי שרות המבחן בעניינו של הנאשם.

הערכת המסוכנות-

5. הנאשם נבדק בסיוע מתורגמן לשפה הערבית. לטענתו, כשבועיים טרם ביצוע העבירה נשוא האישום השני, נפרד מבת זוגו על מנת להתארס עם בחורה מהכפר. מעריך המסוכנות לא התרשם מקיומה של הפרעת אישיות או מקיומה של סטייה מינית. נראה כי הנאשם ניצל את הנסיבות לסיפוק צרכיו, כאשר אין לפסול כי בבסיס עבירותיו תסכול ודכדוך כתוצאה מהפרידה מבת זוגו.

6. מבחינת גורמי הסיכון הסטטיים צוין כי בעבר שמר הנאשם על רצף תעסוקתי ממושך, עם זאת מעולם לא ניהל זוגיות ממושכת, ופגע בקורבן שאינה קרובת משפחה וזרה. מבחינת גורמי הסיכון הדינמיים צוין כי אין התרשמות בדבר קיום סטייה מינית, אולם המשפחה אינה מודעת לעבירה ולכן תתקשה לשמש כגורם מפקח. בשקלול הפקטורים הסטטיים, הדינמיים והקליניים, מדובר בנאשם בעל רמת מסוכנות מינית בינונית לרצידיביזם מיני.

תסקיר נפגעת העבירה-

7. מן התסקיר עולה כי המתלוננת הנה רווקה נורמטיבית בת כ- 28, אשר השלימה 12 שנות לימוד עם בגרות מלאה ושרתה שירות צבאי מלא. המתלוננת סיימה לימודי תואר ראשון במנהל עסקים והשתלבה לאחר מכן בשוק העבודה.

8. מן המתואר בתסקיר, ניתן ללמוד כי למתלוננת נגרם נזק נפשי ניכר כתוצאה ממעשיו של הנאשם. בעוד שלפני האירוע, תפקודה של המתלוננת אופיין בהתמודדות פעילה, מקדמת ועצמאית, מלווה בתחושת ביטחון בעצמה וביכולותיה, הרי שהמקרה נושא כתב האישום, החדיר במתלוננת תחושות אימה ופחד והציף גם כאב וקושי רגשי הכרוכים בפגיעה קודמת. ביום בו הותקפה המתלוננת, היא חזרה להתגורר בבית אמה וניכרים אף קשיי תפקוד בעבודתה.

9. להתרשמות שירות המבחן, מאז התקיפה המינית, נפגע האמון של המתלוננת בעצמה, בזולת ובעולם כמקום בטוח. מדובר בתחום נזק מרכזי, המוצא ביטוי בתופעות פוסט טראומטיות של חוויה מחדש של אירוע הפגיעה, עוררות מוגברת ותסמיני הימנעות. בין היתר, סובלת המתלוננת מקשיי שינה ומחרדה להיות לבד, תוך שהיא נזקקת לליווי תמידי. ללא טיפול מתאים, קיים סיכון להתדרדרות במצבי לחץ ומשבר עתידיים. הומלץ כי בית המשפט ישית על הנאשם פיצוי משמעותי, אשר יסייע בהליך שיקומה של המתלוננת.

תסקירי שירות מבחן בעניינו של הנאשם:

10. מתסקירי שירות המבחן עולה כי הנאשם, כבן 24, הנו רווק תושב הרשות הפלסטינית. טרם מעצרו התגורר בכפר מוצאו ועבד לסירוגין כטבח במסעדה, תוך ששכר דירה בנתניה יחד עם שותף.

להתרשמות שירות המבחן, הנאשם מרחיק עצמו ממעגל הפגיעה וכביטוי לכך אינו מכיר בקיומה של בעיה בתחום המיני ושולל נזקקות לטיפול. קיים אלמנט כללי של התחזות, זיוף ושימוש בכוח פתייני, לצד קושי לעצור בגבולות ולשלוט בדחפים המיניים. עוד נרשם בתסקיר, כי הנאשם מתמקד בסיפוק צרכיו ללא ערנות לצרכים של האחר או אמפתיה למצבה של המתלוננת. ניכר שימוש מוגבר בפיצולים באופן הגנתי וכן שימוש יתר בעיוותי חשיבה. הערכת שירות המבחן היא כי במצבים בהם פורץ הנאשם גבולות חיצוניים ללא השגחה וללא פיקוח משמעותי, לרבות מעבר בין הרשות הפלסטינית לארץ, קיים סיכון לביצוע עבירות דומות.

לשיטת שירות המבחן, עונש קונקרטי ומוחשי של מאסר בפועל לתקופה קצרה הולם את נתוניו של הנאשם, לצד פיצוי למתלוננת.

טענות הצדדים-

11. ב"כ המאשימה טענה כי במעשיו של הנאשם מצויים מספר היבטי חומרה. הנאשם נכנס לדירתה של המתלוננת וניצל את היותה שרויה במצב של חוסר הכרה, כאשר היא למעשה ישנה. במעשיו פגע הנאשם פגיעה מהותית בכבודה של המתלוננת, בפרטיותה, בריבונותה על גופה ובשמירה על האוטונומיה שלה. הנאשם הסב למתלוננת נזק במגוון תחומי חיים, כעולה מתסקיר נפגעת העבירה ויידרש לה שיקום ארוך ולא פשוט. התובעת הדגישה את הצורך לשדר מסר מרתיע כנגד עבירות המין והפנתה לכך שבהתאם לחוק, הורשע הנאשם בעבירה שלצידה קבוע עונש מזערי, שלא יפחת מרבע העונש המרבי הקבוע לעבירה. עוד טענה באת כוח המאשימה, כי יש לתת משקל למסוכנות הנשקפת

מן הנאשם ולעובדה שלא נכרה בו תובנה וחרטה פנימית בנוגע לביצוע עבירת המין. באשר לעבירות נושא האישום הראשון, הדגישה התובעת את העובדה שהנאשם שהה בארץ ללא היתר למשך תקופה ארוכה, תוך שהוא עושה שימוש בתעודה מזויפת ומרמה הן את המדינה והן את מעסיקו. לשיטת המאשימה, מתחם העונש ההולם נע בין 22-40 חודשי מאסר בפועל, כאשר יש להשית על הנאשם עונש בשליש העליון של המתחם לצד מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננת. התובעת הגישה פסיקה.

12. ב"כ הנאשם הדגיש בטיעוניו את העובדה שהנאשם נטול עבר פלילי, מטופל בהורים עם בעיות רפואיות, אשר ביצע את העבירות מושא האישום הראשון על מנת להתפרנס. עוד נטען, כי יש לתת משקל ממשי לחיסכון בזמן השיפוט ולנטילת האחריות מצדו של הנאשם. לשיטת הסנגור, בהיעדר עבר פלילי, לא ניתן לנבא מסוכנות מצדו של הנאשם, מה גם שלא נמצאה אצל הנאשם סטייה מינית. הוסיף הסנגור וטען, כי עבירת המין בוצעה ללא תכנון מוקדם, אלא תוך ניצול מצב רגעי בו חזה הנאשם, כאשר הנאשם יצא מן הדירה לבקשת המתלוננת מבלי שהפעיל נגדה כח. לשיטת ההגנה, מתחם העונש ההולם בגין מכלול מעשי הנאשם נע בין 15-12 חודשי מאסר בפועל. הסנגור הפנה לפסיקה בה נגזרו, בדרך כלל במסגרת הסדרי טיעון, עונשי מאסר מתונים, לרבות עבודות שירות, בגין עבירות של התפרצות או של מעשה מגונה.

עוד אעיר, כי לבקשת ב"כ הנאשם, נתנה ארכה של חודש ימים, לצורך הגשת מסמכים רפואיים לבית המשפט, ברם לא הוגשו מסמכים כאמור.

מתחם העונש ההולם וגזירת עונשו של הנאשם-

13. בהתאם לסעיף 40ב לחוק העונשין, העיקרון המנחה בענישה הנו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה לבניסבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בקביעת מתחם העונש ההולם שומה על ביהמ"ש להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובניסבות הקשורות בביצוע העבירות כאמור בסעיף 40ט לחוק.

14. מעשי הנאשם, כמתואר באישום השני לכתב האישום המתוקן במ/2, פוגעים במספר ערכים חברתיים מוגנים.

עבירת הכניסה למקום מגורים, בכוונה לבצע פשע, פוגעת בערך ההגנה על ביטחון הרכוש, בערך ההגנה על פרטיותו של האדם ובערך ההגנה על האוטונומיה ועל תחושת הביטחון של האדם בביתו. יפים בהקשר זה, דבריו של כב' השופט ח' מלצר בע"פ 7453/08 **מדינת ישראל נ' אואזנה** [פורסם בנבו] (31.12.08):

"כיניו עבירות של פריצה וגניבה מבתיים, רק כ"עבירות נגד הרכוש" (כפי שמקובל לקרוא לעבירות מסוג זה), הינה הגדרה מוטעית. זאת מאחר שפריצה לביתו של אדם, טומנת בחובה לעיתים קרובות לא רק נזק כלכלי רב, אלא גם צער ועוגמת הנפש הנגרמים לקרבתו של עבירות אלה. הנה כי כן, אין מדובר בעבירות נגד רכוש גרידא, אלא בעבירות המפרות את פרטיותו של האדם בצורה הגבוהה ביותר... ברגע שביתו של אדם נפרץ, תחושת חוסר אונים וחוסר ביטחון ממלאת את ליבו. הנה כי כן, הפריצה אינה רק לבית - מבחינה פיזית, אלא בעיקרה חדירה לתוך התא האישי-משפחתי השמור ביותר של האדם".

באשר לעבירת המין שביצע הנאשם, הרי שרבות נכתב בפסיקה אודות חומרתן היתרה של עבירות המין ועל הערכים החברתיים העומדים בבסיסן. הנאשם פגע במעשיו בערכים המוגנים הנוגעים לכבוד האדם, להגנה על שלמות גופו ונפשו, להגנה על האוטונומיה של אדם על גופו ולהגנה על תחושת הביטחון של הפרט בתוככי ביתו. כפי שנאמר בפסיקה, "הפגיעה המינית העבריינית פולשת לגופו ולנפשו של הקרבן...מבזה את עצמיותו, ופוגעת באינטימיות ובאוטונומיה המקודשת של גופו..." (ע"פ 9994/07 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (11/8/2008)).

15. על חומרת עבירת המין, בה הורשע הנאשם, ניתן ללמוד אף מן העובדה שחלה על העבירה הוראת סעיף 355 לחוק, לפיה לא יפחת עונשו של אדם שהורשע באותה עבירה, מרבע העונש המרבי שנקבע לה, אלא אם כן החליט בית המשפט, מנימוקים מיוחדים שירשמו, להקל בעונשו. העונש המרבי הצמוד לעבירה לפי סעיף 348(א) לחוק הוא 7 שנות מאסר. לפיכך, העונש המזערי שיש להשית על הנאשם בגין ביצוע עבירת המין בה הורשע, הוא 21 חודשי מאסר, כאשר בהיעדר טעמים מיוחדים, העונש לא יהיה כולו על תנאי.

בהקשר זה, מן הראוי להפנות לדברי בית המשפט העליון בע"פ 6662/13 פלוני נ' מ"י (2.3.15, פורסם בנבו), לפיהם:

"קיים קושי לקבל את הגישה לפיה העונש ההולם ומתחמו יהא תקופת מאסר בפועל הנופלת מהעונש המזערי הרלוונטי. ראשית, סעיף 355(א) לחוק העונשין הינו דין מיוחד. בתור שכזה, הוא מחייב. כעמדת מוצא, הסעיף מתמקד בעבירה ולא בנסיבותיה הפרטניות. שנית, העונש ההולם על פי תיקון 113 הוא נורמטיבי ולא עובדתי. לאמור, בית המשפט עשוי להיעזר בעונש הנהוג, אך חייב הוא לתת את דעתו לעונש הראוי. בהקשר זה, העונש המזערי כשמו כן הוא. אין הוא משקף את מיצוי העונש - נהפוך הוא".

לקביעה דומה ראו גם ע"פ 2751/14 פלוני נ' מ"י (20.9.15, סעיף 4 לפס"ד).

16. הערכים המוגנים הנוגעים לעבירות, מושא האישום הראשון, עוסקים בזכותה של מדינת ישראל לקבוע את זהות העוברים והשבים בשעריה ובפגיעה הפוטנציאלית בביטחון הציבור, הנגרמת כתוצאה מכניסה בלתי מבוקרת של אנשים לתוך הארץ. הערך החברתי שנפגע מעבירות הזיוף וההתחזות במקרה דנן, הינו ההגנה על תפקודן התקין של הרשויות המנהלתיות וכן הבקרה על תקינותם של המסמכים אשר הן מנפיקות.

17. מידת הפגיעה של מעשי הנאשם, נושא האישום השני, בערכים המוגנים, הנה ניכרת ומשמעותית. עסקינן באירוע המהווה התגשמות סיוסיה של כל אישה, המתגוררת בביתה בגפה. תחת שהמתלוננת תחוש בטוחה ומוגנת בדירתה, מצאה עצמה המתלוננת מותקפת מינית בשנתה ע"י הנאשם, אדם זר, עמו אין לה כל היכרות מוקדמת. הנאשם ניצל את העובדה שדלת דירתה של המתלוננת הייתה מעט פתוחה, על מנת לחמוק אל תוך הדירה בשעת בוקר מוקדמת. משהבחין הנאשם כי המתלוננת נמה את שנתה, החליט לנצל זאת לצורך סיפוק גחמותיו המיניות. הנאשם נשכב במיטתה של המתלוננת ונצמד אליה בעודה ישנה. הנאשם החל לגעת במתלוננת בגופה, נישק אותה בפנים, בצוואר ובבטן, נגע ברגלי המתלוננת ואף הכניס ידו מתחת לגופיה ונגע בחזה של המתלוננת מעל לחזייה. יש לראות בחומרה את העובדה שהנאשם רמס ללא מעצורים את פרטיותה של המתלוננת, את כבודה ואת האוטונומיה שלה על גופה, תוך שאינו מסתפק במגע בודד אלא מוסיף ונוגע בה בחלקים שונים של הגוף, בזה אחר זה. הנאשם לא עצר בעצמו מיוזמתו בשום שלב וחדל ממעשיו רק לאחר שהמתלוננת התעוררה בבהלה.

ובצעקות ודרשה מן הנאשם לצאת מן הדירה.

נסיבה נוספת לחומרה יש לראות בנזק שנגרם למתלוננת כתוצאה מביצוע העבירה. כמתואר בפרוט רב ובצורה מעמיקה בתסקיר קורבן העבירה, הפכה המתלוננת מאשה עצמאית, משכילה ובוטחת בעצמה, לאישה המוצפת בתחושות אימה ופחד, אשר חזרה להתגורר בבית אמה, נוכח החשש להיוותר לבדה, אשר סובלת מסיוטים ומקשיי שינה ואשר קידומה ותפקודה בעבודה נפגעו, כתוצאה מן התופעות הפוסט טראומטיות הנובעות מן העבירה שבוצעה בה. המתלוננת נזקקת לטיפול ולשיקום, שאם לא כן קיים סיכון להתדרדרות עתידית במצבה.

לקולא אציין את העובדה שהנאשם לא הפעיל אלימות כלפי המתלוננת ויצא מן הדירה לאחר שהמתלוננת התעוררה ודרשה זאת ממנו, ללא מאבק עמה.

18. מידת הפגיעה בערכים המוגנים, במעשים המתוארים באישום הראשון, איננה מן הקלות. הנאשם שהה בישראל ללא היתר כדין במשך תקופה ארוכה ביותר, של כשנה ומחצה, תוך שהוא מסתייע לשם כך בהצגת תעודות זהות מזויפות. הנאשם לא היסס לרמות, בהקשר זה, לאורך זמן, את מעסיקו, תוך שהוא מתחזה לאדם אחר, על מנת להתקבל לעבודה.

19. בחינת רמת הענישה הרווחת, בנוגע לעבירות נושא האישום השני, מצביעה, ככלל, על הטלת עונשי מאסר בפועל, לתקופות משתנות, הן בגין עבירת הכניסה לדירה על מנת לבצע פשע והן בגין עבירת המעשה המוגנה בנסיבות אינוס. לשם המחשה, אפנה למספר דוגמאות בעלות מאפיינים דומים, אף כי ברי שאף אחד מן המקרים אינו זהה, במכלול נסיבותיו, למקרה שבפנינו;

בתפ"ח (מרכז) 18370-05-09 מ"י נ' דרור חטבי, הורשע הנאשם בעבירה של מעשה מגונה בנסיבות אינוס. דובר בכך שהנאשם, גיסה של המתלוננת, נכנס לדירת המתלוננת בעת שישנה, דרך חלון המטבח. הנאשם נכנס לחדר השינה של המתלוננת ובעודה ישנה במיטתה, נגע בה באזור איבר מינה. הנאשם היה בעל מצב נפשי מורכב והרשעה קודמת ממן העניין. בית המשפט המחוזי גזר על הנאשם 36 חודשי מאסר לריצוי בפועל. ערעור הנאשם על חומרת העונש נדחה **בע"פ 2692/10 פלוני נ' מ"י** (15.11.10, פורסם בנבו).

בתפ"פ 1069/08 (שלום אילת) מ"י נ' ביירמוב, דובר בנאשם אשר עבד במלון והוזמן לחדרם של המתלוננת ובן זוגה בשל הצפת מים. הנאשם הגיע לחדרם של המתלוננת ובן זוגה בעודם רדומים במיטתם, התיישב לצידה של המתלוננת וליטף את איבר מינה כשהמתלוננת רדומה ונתונה במצב המונע ממנה ליתן הסכמה למעשהו. הנאשם הפסיק את מעשיו כשהתעוררה המתלוננת ונמלט מן החדר. נגזרו על הנאשם 9 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

בתפ"פ (שלום ראשון לציון) 31364-06-12 מ"י נ' ג'רפי, קבע בית המשפט בנוגע לאירוע של מעשה מגונה בנסיבות של מצב המונע התנגדות, מתחם עונש הולם שנע בין 22-40 חודשי מאסר בפועל. דובר באירוע שבו נאשם נשכב ליד מתלוננת ישנה, הסיט את מכנסיה ותחתוניה ונגע בישבנה. מאוחר יותר, הכניס הנאשם את ידו מתחת לחולצתה ולחזייתה של המתלוננת, מישש אותה, נישק אותה וליקק את ישבנה.

בתפ"פ (שלום כפר סבא) 2419-08 מ"י נ' תאמיר אבוחיט, נגזר דינו של נאשם, אשר הורשע בעבירות של התפרצות למקום מגורים וניסיון למעשה מגונה בכוח, לעונש של 38 חודשי מאסר בפועל. אציין, כי הנאשם באותו מקרה היה נטול עבר פלילי, אך נסיבות ביצוע העבירה כללו שימוש בכוח

וחניקה של המתלוננת.

בעפ"ג (י-ם) 52700-10-14 מ"י נ ג דנברג (3.3.15, פורסם בנבו), דן בית המשפט המחוזי בערעור המדינה על קולת עונשו של נאשם, אשר היה שותף להתפרצות למקום מגורים, בנסיבות קלות יחסית. דובר בכך ששותפו של הנאשם עקר רשת מחלון בית מגורים, בשעת לילה, בכוונה להיכנס לדירה. בעל הבית התעורר והנאשם ושותפו ברחו מן המקום, מבלי שנכנסו בפועל לתוך הדירה. בקבלו את ערעור המדינה, גזר בית המשפט על הנאשם עונש של 6 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

בעפ"ג (י-ם) 24997-04-14 מ"י נ' יהודה בנון (7.7.14, פורסם בנבו), נדון ערעור המדינה לגבי נאשם שהורשע אך בעבירה של ניסיון התפרצות למקום מגורים. הנאשם טיפס לדירה מתוך כוונה להיכנס אליה אך נפל ונעצר. בהתחשב בכך שמדובר בניסיון להתפרצות ללא גניבה, אישר בית המשפט המחוזי מתחם עונש הולם שנע בין 5-12 חודשי מאסר בפועל.

20. באשר לעבירות של שהייה בלתי חוקית בישראל, אפנה **לרע"פ 3677/13 מוחמד אלהרוש נ' מ"י**, שם נקבע כי מתחם עונש ההולם לעבירה של כניסה לישראל שלא כחוק, ללא עבירות נלוות, לצרכי פרנסה, נע בין עונש מאסר מותנה לבין 5 חודשי מאסר בפועל. בשים לב לכך שבמקרה דנן קיימות עבירות נלוות של שימוש במסמך מזויף בכוונה לקבל דבר ושל התחזות כאדם אחר, סבורני כי יש לגזור את עונשו של הנאשם באופן שיכלול מרכיב של מאסר בפועל לתקופה קצרה (ראו לשם המחשה **ת"פ (שלום פ"ת) 57775-03-14 מ"י נ' מוסא**).

21. העבירות בהן הורשע הנאשם, בכל אחד מהאישומים, מהוות, מבחינה עניינית, אירוע אחד, ולפיכך לגבי כל אחד מן האישומים, ייקבע מתחם עונש הולם אחד לאירוע כולו, בהתאם לאמור בסעיף 40(א) לחוק, ובהתחשב במהות כלל העבירות, במספרן ובמידת פגיעתן המצטברת בערכים המוגנים.

22. נוכח האמור עד כה, סבורני כי מתחם העונש ההולם, בגין האירוע מושא האישום השני, הכולל בחובו כניסה למקום מגורים בכוונה לבצע פשע ומעשה מגונה בנסיבות אינוס, נע בין 22 לבין 40 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה ופיצוי למתלוננת. מתחם העונש ההולם, בגין האירוע נושא האישום הראשון, נע בין חודש מאסר לבין חמישה חודשי מאסר בפועל.

23. במקרה דנן, לא מצאתי כי קיימים שיקולים המצדיקים סטייה מן המתחם, לחומרה או לקולה. שיקול ההגנה על שלום הציבור נוגע אמנם לעניין, ברם בשים לב להערכת המסוכנות ולהיעדר עבר פלילי, אין בו כדי להצדיק סטייה לחומרה ממתחם העונש ההולם. באשר לשיקול השיקומי, הנאשם לא הביע נזקקות טיפולית ואין בעניינו המלצה הנוגעת להליך שיקומי, כך שלא הונחה תשתית המצדיקה סטייה לקולה ממתחם העונש ההולם.

24. בתוך מתחם העונש ההולם, על בית-המשפט לגזור את העונש המתאים לנאשם, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כאמור בסעיף 40א לחוק. במסגרת זו, הבאתי בחשבון שיקולי את הנסיבות הבאות:

א. הנאשם, כבן 24, נטול עבר פלילי, הנתון במעצר מאז הגשת כתב האישום נגדו. מטבען של הנסיבות, כליאת הנאשם מסבה נזק לנאשם ולמשפחתו, לרבות פגיעה כלכלית במשפחה, אשר נעזרה בנאשם לצרכי פרנסתה. עוד אוסיף, כי נוכח היות הנאשם תושב הרשות הפלסטינית, ניתן להניח כי תנאי מעצרו אינם פשוטים עבורו, מחמת קושי של קרובי משפחתו לבקרו.

ב. הנאשם נטל אחריות על מעשיו והודה בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן, ללא צורך בשמיעת ראיות, תוך חיסכון בזמן השיפוט ויתוך מניעת הצורך מן המתלוננת להעיד בבית המשפט על אשר חוותה.

ג. מהערכת המסוכנות שקוימה לגבי הנאשם עולה כי אין התרשמות בדבר סטייה מינית, אולם מדובר בנאשם בעל רמת מסוכנות מינית בינונית לרצידיביזם מיני.

ד. להתרשמות שירות המבחן, כמפורט מעלה, הנאשם מרחיק עצמו ממעגל הפגיעה וכביטוי לכך אינו מכיר בקיומה של בעיה בתחום המיני ושולל נזקקות לטיפול. קיים אלמנט כללי של התחזות, זיוף ושימוש בכוח פתיתי, לצד קושי לעצור בגבולות ולשלט בדחפים המיניים. עוד נרשם בתסקיר, כי הנאשם מתמקד בסיפוק צרכיו ללא ערנות לצרכים של האחר או אמפתיה למצבה של המתלוננת. ניכר שימוש מוגבר בפיצולים באופן הגנתי וכן שימוש יתר בעיוותי חשיבה. הערכת שירות המבחן היא כי במצבים בהם פורץ הנאשם גבולות חיצוניים ללא השגחה וללא פיקוח משמעותי, לרבות מעבר בין הרשות הפלסטינית לארץ, קיים סיכון לביצוע עבירות דומות.

25. ממצאי הערכת המסוכנות והתרשמות שירות המבחן מצביעים על מסוכנות מינית לרצידיביזם מיני מצדו של הנאשם ועל סיכון להישנותן של עבירות דומות. בנסיבות אלו, מצאתי כי יש מקום להרתעה אישית של הנאשם מפני ביצוע עבירות דומות, ואטול שיקול זה בחשבון בגזירת הדין, בתוך מתחם העונש ההולם.

26. התנהגות הנאשם פגעה בצורה מהותית במתלוננת והותירה בנפשה צלקות. בנסיבות אלו, שומה על עונשו של הנאשם לכלול בחובו מרכיב של פיצוי לקורבן העבירה. זאת, הן כדי להקל על הליך שיקומה של המתלוננת והן על מנת להבהיר למתלוננת כי הפגיעה בה עמדה לנגד עיני בית המשפט בעת גזירת הדין. בהקשר זה יוער, כי לאורך השנים התקיימו בפסיקה גישות שונות באשר למהותם של הפיצויים הנפסקים במסגרת ההליך הפלילי לקורבן עבירה. עם זאת ברע"פ 9727/05 פלוני נ' מ"י, נקבע ע"י כב' הנשיאה לשעבר, השופטת בייניש, כי "נקודת המוצא המשותפת לכל הינה, כי בין אם מדובר בהוראה עונשית על-פי טיבה ובין אם בהוראה אזרחית עסקינן, הרי שנועדה היא, בראש ובראשונה, לסייע לקורבנות העבירה, ולהקל עליהם את מסלול שיקומם" (סעיף 15 לפס"ד).

27. נוכח האמור עד כה, ובהתאם לאמור בסעיף 40(ב) לחוק, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. בגין האירוע נושא האישום השני- 29 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו של הנאשם מיום 15.11.14.

בגין האירוע נושא האישום הראשון- חודש מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו של הנאשם מיום 15.11.14.

עונשי המאסר בגין שני האירועים, שהנם נפרדים ונטולי זיקה עניינית ביניהם, יצטברו זה לזה, באופן שסך הכל ירצה הנאשם עונש של 30 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו.

ב. מאסר על תנאי בן 12 חודשים, והתנאי הוא כי במשך תקופה של שלוש שנים מיום שחרורו של הנאשם, לא יעבור על עבירה לפי פרק י' סימן ה' לחוק.

ג. מאסר על תנאי בן 8 חודשים, והתנאי הוא כי במשך תקופה של שלוש שנים מיום שחרורו של הנאשם, לא יעבור על עבירת רכוש שהיא פשע.

ד. מאסר על תנאי בן 3 חודשים, והתנאי הוא כי במשך תקופה של שלוש שנים מיום שחרורו של הנאשם, לא יעבור על עבירה לפי סימן ו', פרק י"א לחוק או על עבירה לפי חוק הכניסה לישראל.

ה. פיצוי למתלוננת, עדת תביעה 1, בסך של 12000 ₪. סכומי הפיצוי יופקדו בקופת בית המשפט בחמישה תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 1/1/16 ומדי 30 יום לאחר מכן.

פרטי המתלוננת ימסרו ע"י ב"כ המאשימה למזכירות בית המשפט. ב"כ המאשימה תידע את המתלוננת בדבר הפיצוי שנפסק לזכותה.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז תוך 45 יום.

ניתנה והודעה היום כ"ט חשוון תשע"ו, 11/11/2015 במעמד הנוכחים.

הדס רוזנברג שיינרט , שופטת

הוקלדעלידיגליוקסלר